

Ν. Β. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ.

Διευθυντής

# ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπί τῆς διασκευῆς τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Ἰεραλίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ

### ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις ἑτησίᾳ δρ. Ν. 8  
 Ἐξω. " " " 5  
 τὰς ἐπαρχ. ἑτησίᾳ " 10  
 Ἐξω. " " " 6  
 τῶν ἐξωτερ. ἑτησίᾳ " 15.

### ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ῥωμαϊκὴ ἔρωτες Ἐμ. Γουζαλὲς, (μετὰ ἀκόλουθου). — Περὶ ἰχθυοτροφίας (μετὰ εἰσαγωγῆς). — Ποικίλα — Θεωρήματα τῆς φύσεως. — Συγγραφεύματα Μ. Ἀβλίου.

### ΕΝΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις ... .. λεπτὰ 10.  
 τὰς ἐπαρχίαις " 15.  
 τῶν ἐξωτερικῶν " 25.  
 Φύλλα προσηγορίας " 50.



Ἄσπερ με νὰ σὲ παρατηροῦ. Σαλ. 186, στίχ. 3.

## ῬΩΜΑΪΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

EM. GOUZALÈS

Ὁ πρίγκιψ Μουριάνιν ἐφθασεν ἐπὶ τέλους, τεταραγμένος, μάλιστα δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, τρέμων μὴ εὐρῆ τὴν θυγατέρα του νεκράν, μὴ αἱ φλόγαι κατέστρεψαν τὸ ὄρατον πρόσωπόν της καὶ μετέβαλον αὐτὴν εἰς εἰδωλὴν Ἐρινυῖα. Ὅτε τὴν εἶδεν ὠχρὰν καὶ γαλλίμων ὄτε τὴν ἤκουσε, λαλοῦσάν μετὰ τόσῳ ἠρέμου εἰρωνείας, ἔρηξεν κραυγὴν χαρᾶς, τὴν ἐνηγκαλίσθη, τὴν ἤσπασθη εἰς τὸ μέτωπον, τὴν παρητήρησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἔψαυε τὰς χεῖράς της μετὰ περὶ πόρου χαρᾶς. Ἦκουσεν αὐτὴν

ὑπερτάτης προσπάθειας, λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, διέταξε τοὺς ὑπηρετοὺς του νὰ φέρωσι τὴν ἀμαξίαν, ἐν ᾗ κατέθεσε μόνος τὴν Βεράτσικν ἐπὶ τῶν προσκεραλαίων, μετὰ τῆς λεπτολόγου καὶ ἀσπᾶς φρονιῖδος φιλοστόργου γυναικός.

— ἦσαι ὑπὸ κράτησιν, Ἀλέξανδρε, ἔλεγε κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ταγματάρχης, πλήττων οἰκείως διὰ τῆς χειρὸς τὸν ὄμιλον τοῦ νέου προουρού, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ μάνη βεδυθημένος εἰς τὰς οὐνεροπολήσεις του.

Οἱ τρεῖς μνηστῆρες ἐξελούπησαν καὶ δι' αὐτὴν τὴν κράτησιν ταύτην, ἦτις ἀνόφου ἔτι τὴν ἀξίαν τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ ἀπλοῦ στρεπτιώτου. Ὁ ὑπασιότης πρὸ πάντων ἐρεῖ βλέμμα

Ὁ ἀσίστο μίσους πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, ἐνῶ ἐμάνιευε σπουδαῖον ἀντεραστῆν, ἀν ἡ πριγκίπισσα ἤξιου νὰ ἐνθουθεῖ τὸν σωτῆρά της καὶ νὰ ἀναλάβῃ ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν τύχην του.

Ἐνῶ ἡ ἀμαξία ἀπεμακρύνετο τῶν ἀνακτόρων, ὁ δόκιμος, λησμονῶν ὅτι τὸ μέλλον του ἐκινδύνευε νὰ καταστραφῇ, ἐσκέπτετο ἀν ἡ ὑπερήφανος Βεράτσικν τὴν ἐπισύγων ἐὰν ἐνθουθεῖτο καὶ ὅτι αὐτὴς ὑπάρχει, ἡ δὲ διαρκὴς αὐτοῦ ἀφιδοκία τὸν ἐξασάνιζε λίαν, διότι αὐτὴν καὶ μόνην πλέον ἐβλεπεν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀλλ' ὁ ἐραστὴς δὲν δύναται νὰ ἀμφισβᾷ ἐπὶ πολὺ περὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ λατρευομένης, καὶ ἀν αἱ ἀτέλειαί της ἦναι εἰς πάντων τὰ ἔργματα καταπραεῖς ὡς ὁ ἥλιος, αὐτὸς



μόνος δέν δύναται νά τās παραδεχθῆ, αὐτό, μόνος τās ἐρνεῖται ἐναντίον πάντων.

— Οὕτω, μεγίστη ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τοῦ δεσμώτου, ὅτε λήξαντος τοῦ μηνός τῆς ποινῆς του εἶδεν ἐμφανιζόμενον τόν πρίγγιπα Μουραϊκίην.

— Φίλε μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ διπλωμάτης μετ' ἀγαθότητος, ἂν ἡ Α. Μ. ὁ Τσάρος ἄρξῃ νά σέ τιμωρήσῃ, διότι παρέβης τοῦ νόμου; τῆς πειθαρχίας, σήμερον θέλει νά ἀνταμείψῃ τὸ θάρρος σου. Ἐπιπροβιβάσθης σημαιοφόρος τῆς αὐλῆς. Ἴδού ὁ διορισμός σου. Μετά τῆς πληροφορίας, ἃς ἐγὼ αὐτός, εἶδωκα περὶ τῆς οἰκονομίας σου, περὶ τῆς λαμπρῆς ἀνατροφῆς σου, περὶ τῆς πραγματικῆς διαγωγῆς σου, ὡς πάντες οἱ προϊστάμενοί σου ἀνομολογοῦσιν, ὁ ἔνδοξος ἡμῶν αὐτοκράτωρ θέλει νά σέ κάμῃ νά λησμονήσῃ τὴν ἀστυρότητα τοῦ στρατιωτικοῦ κώδικος, ποὶ ἐπιτρέπει δὲ νά μεταβῆς ὅπως ἀναγγείλης τὴν εὐτυχίαν σου εἰς τὴν μητέρα σου.

Ἄκου ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀρθαλομοῦς τοῦ νέου.

— Πρίγγιψ, πῶς δύναμαι ποτε νά πληρώσω; . . .

— Γνωρίζω τὴν ἀγαθὴν Ναθαλίαν, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγγιψ μετ' ἀγαθότητος. Χήρα ἀρχαίου ἀξιωματικοῦ, ἐνάγκη, στερουμένη περιουσίας καὶ συγγενειῶν, δέν ἔχει, Ἀλέξανδρε, ὅλας τῆς τῆς ἐλπίδας εἰς σέ, ὅτι εἶσαι ἡ μόνη τῆς ὑπερπάνεια, ἡ μόνη τῆς χαρᾶς ἐν τῷ κόσμῳ; Βλέπεις, φίλε μου, ὅτι γνωρίζω τὸ ὄνομά σου.

Ὁ νέος σημαιοφόρος ἤρπασε καὶ ἠσπασθῆ τὴν κατεσκληκυῖαν χεῖρα τοῦ γέροντος ἀλλικού.

— Ὡ! μὲ πληροῦτε εὐεργεσιῶν, πρίγγιψ.

— Μὴ μὲ εὐχαριστῆς, Ἀλέξανδρε. Δέν ἐπραξα ἄλλο, ἢ νά ἐκτελέσω πιστῶς τὴν θέλησιν τῆς θυγατρὸς μου. . .

Ὁ φρουρός ἐπίστευεν ὅτι ὄνειρώττει. Γλυκύ, τῆ ἀληθείᾳ, ὄνειρον! ἡ Βεράτσα ἐσκέθη περὶ αὐτοῦ! Αὕτη ἀπέδιδεν αὐτῷ τὴν τιμὴν, ἔφερον αὐτῷ ὡς εὐεργετικὴ Νύμφη τὸν πρῶτον ἀδάμαντα τοῦ στρατιωτικοῦ μέλλοντός του, τὸν πρῶτον κρίκον, ὅστις ἐμελλε νά προσεγγίσῃ τὸν ἀπλοῦν δόκιμον πρὸς τὴν εὐγενῆ πριγγίπησσαν. Ἄ! πῶς αὕτη ἐξεδικεῖτο κελῶς κατὰ τῶν προσβλητικῶν αὐτοῦ ἀμφισβησιῶν! Ἄλλ' αἴφνης ἀλγεῖν ἠκέψῃς ἐξεδίωξε τὴν ἀκτῖνα ταύτην τῆς χαρᾶς. Τοῦτο δέν ἦτο ἡ ἀμοιβή, δι' ἧς τὸν ἠπειλάσεν ἡ Βεράτσα; Αὕτη τὸν ἀντήμειβεν ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἐπλήρυνε τὴν ἀφοσίωσίν του διὰ προβιβάσμου εἰς σημαιοφόρον. Ἐπειτα, εἶχε τὸ δικαίωμα νά λησμονήσῃ τὸν σωτῆρά της. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπίεσε τὴν

κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν, καὶ ἤσθ' ὅτι τὴν καρδίαν του θραυομένην.

— Νέε μου φίλε, εἶπεν ὁ πρίγγιψ, στάς εἰς τὴν θύραν, τὸ μικρὸν κτήμα τῆς μητρὸς σου εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν λεύγας μόνον ἀπὸ τοῦ φρουρίου μου τῆς Ὀυαίας Ῥουφάρας, παρὰ τὸ Ἰσρόγ. Ἐλπίζω ὅτι ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγὼ ἐντὸς ὀλίγου θά δυνάμεθα νά ἀριθμῶμεν μετὰξὺ τῶν ξένων μας τὸν γενναῖον ἀξιωματικόν, αὐτὸς ὁ ἠρωϊσμός, θά ἦναι πάντοτε ἀνώτερος τῆς εὐγνωμοσύνης μας. Τὴν ἐσπέρην ταύτην ἀναχωροῦμεν διὰ τὸ κυβερνεῖον τῆς Τούλας.

Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους λόγους τοῦ πρίγγιπος Μουραϊκίην, ὁ Ἀλέξανδρος μὲν ἠδυνήθη νά ψελλίσῃ ἀκαταλήπτους τινὰς φράσεις εὐχαριστίας. Ἀνοψοῦτο ἐκ τοῦ ἄθου εἰς τοὺς οὐρανοὺς, διότι ἡ πρόσκλησις αὕτη δέν ἠδύνατο νά προέρχεται ἢ ἐκ τῆς Βεράτσκας, ἢ τις οὕτως ἐξήλειψε τὸ ἴχνα τῆς ἀκουσίας προσβολῆς της.

### III

#### Τὰ εἰς καιμήλια

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ διπλωμάτου, ὁ νέος φρουρός ἠσθάνθη ὅτι ἀνεγεννάτο, ὅτι νέα ὑπαρξίς ἤρχιζε δι' αὐτόν. Ἡ ἀφελῆς του φιλοδοξία ἠκολούθει τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας του. Ἦτο σημαιοφόρος τῆς αὐλῆς! βαθμὸς μοναδικός, κατέχων τὴν δικαίτην τετάρτην τάξιν τῆς τῶν εὐγενῶν ἱεραρχίας. Ἦτο σημαιοφόρος! ἦτοι ἀνῆθε τὴν πρῶτην βαθμίδα τῆς γλίμακος, ἢ τις καλεῖται βίσις, καὶ ἡ βαθμὶς αὕτη εἶναι τόσῳ ὑψηλῆ, ὥστε οὐδεὶς δύναται νά ἰδῆ ποῦ ἄγει, καὶ πόσον αἱ ἄλλαι βαθμίδες εἶναι εὐθραστοί. Ἦτο σημαιοφόρος! ἦτοι ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νά τρέχῃ ἐπὶ δίφρου, νά εἰσέρχεται ἐν τῷ θεάτρῳ μὲ δίοπτρα, νά ἐπιδεικνύῃ τὰς νέας αὐτοῦ ἐπωμίδας εἰς τὸν Νέβσκιην, ἀγευματίζῃ μετ' ἀξιωματικῶν. Ἐπὶ τέλους δέν ὑπεχρεῖτο πλέον νά κατασκευεῖ τὴν ἔλευσιν αὐστρου τινος συνταγματάρτου, ἢ ἐπὶ αὐστρουτέρου στρατηγού, ὅστις ἠδύνατο νά ὑπομνήσῃ αὐτῷ ἐνώπιον τῶν θελκτικῶν θυγατέρων τῆς Βύας τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας.

Ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ἀνεχώρησεν ἐκ Πετροπόλεως, ὅπως μεταβῆ καὶ ἐναγκαλισθῆ τὴν μητέρα του, εἶχεν ἐγκαταλείψει πλέον μετὰ τοῦ κυανόχρου μανδύου του καὶ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ στρατιώτου. Δέν ἐφαίνετο πλέον ὁ αὐτὸς ὑπὸ τὴν στολὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ, μετὰ τῶν στιλβόντων κρυμμάτων του καὶ τῆς ἀστραπτούσης ζώνης του. Ἐφερε μετὰ χάριτος τὸν πῖλον, ἐφ' οὗ ἐκυμαίνοντο τὰ πτίλα τοῦ λευκοῦ του θυσοῦνου! Ἐδίδεν εἰς τὸ σῶμά του

κλίσειν ἀριστοκρατικὴν! Ἐθώπευε μετ' αὐταρεσκίας διὰ τῶν λεπτοφυῶν δακτύλων του τὸν χρυσοῦν τοῦ φουμένου μέλανος μύτακός του! Παρετήρει μετ' εὐχαριστήσεως τὴν κοσμοῦσαν τὸ στῆθος του χρυσὴν ἄλυσον τοῦ ὀρολογίου, καὶ τοὺς ἠχοῦντας πτερνατῆρας του! Καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν καθομιεταχειρίζετο τοὺς διευθυντὰς τῶν ταχυδρομικῶν σταθμῶν, καὶ ἐφέρετο ἀλαζονικῶς, ὡς μέγας κύριος, πρὸς τοὺς ἀμαξολάτας.

Ἀλλά, μὲν διέκρινε τὴν στέγην τῶν πατέρων του, τὴν οἰκίαν ἐν ἧ κατόκει ἡ μήτηρ του, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ τόσος ὀψαυρός μητρικῆς ἀγάπης ἐνυπῆρχεν, ὁ σημαιοφόρος συνεκινήθη παρὰδόξως, ἔμεινε δ' ἐπὶ τινὰς στιγμὰς θειώμενος αὐτὴν ἐν βαθύᾳ σιγῇ. Ἐἶτα, πηδῆσας ἐκ τοῦ δίφρου:

— Κιμαῖται ἀναμνησθῶντες, εἶπε. Ἄς περιμείνω καλλίτερον νά ἐξυπνήσῃ. Φῶτα ἐφαίνοντο ἤδη ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οἱ ὑπῆρξαι ἔτρεχον κραυγάζοντες!—Εἶναι ὁ νέος μας κύριος! Εἶναι αὐτός! Εἶναι αὐτός!

Ἐπὶ τέλους, ἐν μέσῳ τῆς ἀταξίας ἐκείνης, γραῖα κυρία, νυκτικὸν φέρουσα ἱματισμόν, τρέμουσα ὅλη, ἔδραμεν εἰς προῦπάντησιν τοῦ νέου. Ἐχειροκρῖται ἐκ τῆς χαρᾶς, ὡσανεὶ παρεφρόνησε. Δέν ἠδυνήθη δὲ νά εἰπῇ ἢ μόνον:

— Ἀλέξανδρε! εἶσαι σύ, παιδί μου! . . .

Καὶ ἐρρίφθη κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ της.

— Ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι καταβεβλημένος ἐκ τῆς ὀδοιπορίας, εἶπεν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔχει ἀνάγκην νά κοιμηθῇ! ἔτοιμάσατε ἀμέσως τὸν κοιτῶνα τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Καὶ σύ, φίλε μου, πῶς νυστάζεις! . . . Θεέ μου, πῶς ἦσαι κατάλευκος ἐκ τοῦ κοινοῦ! . . . Σπεύσατε, τὸ γεῦμα τοῦ Ἀλεξάνδρου! . . .

Μάτην οὗτος ἀπεκρίνετο:— Δέν εἶμαι τόσον πολὺ καταβεβλημένος, ἀγαπητή μου μητέρα. Δέν νυστάζω. Ἄφες με μᾶλλον νά συνομιλήσωμεν.

Ἦ γραῖα κυρία οὐδὲν ἤκουε.

— Πόσα ἐτι δέν σέ εἶδον, ἀνέκραξεν.

Ἄφες με λοιπὸν νά σέ παρατηρῶ. Ἦξεύρεις, Ἀλέξανδρε; ἡ ὀδοιπορία σέ ἐκαμην ἰσχνόν. Πῶς ἐν ὄνειρον δέν με εἰδοποίησε περὶ τοῦ ἐρχομοῦ σου! Κακὸ παιδί! Διατί δέν ἐγγράφεις μίαν μόνην λέξιν; . . . Ἄ! αὐριον εἶναι τὰ γενέθλιά σου . . . τὸ ἐλησμονήσῃς;

Εἶτα, ἰδοῦσα τὸν ὑπῆρέτην τοῦ σημαιοφόρου.

— Ἄ! εἶσαι σύ, Παῦλε; Καλὴ μέρα, Παῦλε!

Ὁ ὑπῆρέτης ἠσπασθῆ τὴν χεῖρα τῆς κυρίας του. Αὕτη δὲ ἐκλαίε, βλέπουσα



τὸν Παῦλον. Ἡ ἀγαθὴ γυνή! Ἦτο καὶ αὐτὸς μέρος τοῦ υἱοῦ τῆς.

Ἡ γράϊα τροφῆς τοῦ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ὑπκρετῶν ἔδραμον καὶ κατῆσπαζον τὰς χεῖρας τοῦ Ἀλεξάνδρου, — πάντες δὲ ἐθαύμαζον τὸ ὄραϊον αὐτοῦ παράστημα καὶ τὸ θελκτικὸν πρόσωπόν του. Ἐπὶ τέλους, ἀφ' ἡγευμάτισε, κατέκλινον αὐτὸν μᾶλλον, ἢ κατεκλίθη, τόσῳ ἐσπεύδον νὰ τὴν ἀκολουθῶσι καὶ νὰ τὴν περιστοιχίζωσιν.

Ἐκοιμάτο ἀπὸ πολλοῦ ὁ Βενιαμὴν οὗτος τῆς οἰκογενείας, ἐνῶ πάντες οἱ λοιποὶ, καὶ πρώτη ἢ μήτηρ του, οὐδὲ κἄν ἐσκέπτοντο περὶ ὕπνου.

— Ἀδύριον, ἔλεγεν ἡ Ναθαλία, λίαν τετραγαμμένη, εἶναι ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίων του. Τί νὰ δωρῶσιν εἰς αὐτόν; Πρέπει ὅταν ἐξυπνήσῃ νὰ εἶδῃ εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του ἐν δώρον. Δὲν ἔλαβεν αὐτό, τὸ ὅποιον τῷ ἔστειλα εἰς Πετρούπολιν. Πόσον εἶμαι ἐσκοτισμένη! Ἄς ἴδωμεν, σὺ ἢ θεραπαινίς του, σὺ ἢ τροφῆς του, δύνασθε νὰ μὲ συμβουλεύσητε καὶ νὰ μὲ βοηθήσητε εἰς τοῦτο;

Καὶ αἱ τρεῖς ἤρξαντο συσκεπτόμενοι καὶ συζητούσαι. ἀποδεχόμενοι, εἶτα ἀπορρίπτουσι διαφόρου γνώμας. Ἡ νοίγον τὰς ἱματιοθήκας, ἤρξουν εἰς τὰ κιβώτια, ἀλλ' οὐδὲν εἴρισκον. Ἡ Ναθαλία ἀνεστάτου τὴν οἰκίαν, ἐφαίνετο δὲ τόσῳ τετραγαμμένη, ὥστε ἡ θεράπαινα εἶπεν αὐτῇ:

— Τῇ ἀληθείᾳ, κυρία, θά ἀρρωστήσῃτε! Κυριτάξτε, σχεδὸν ἐξήμερώνει.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀπελπισίας, ὅτε ὁ ὕπνος ἐπῆρχετο ὀκνηρότατος καὶ κατελάμβανε τὴν τε θεράπαιναν καὶ τὴν τροφόν, ἢ μήτηρ, ἥτις οὐδὲν ἐνβει ἐκ τῆς ἀκατασχέτου ταύτης πρὸς τὸν ὕπνον ἐπιθυμίας τῶν, συνέλαβεν κέρνης φωτεινὴν τινα ἰδέαν.

— Ναί, εἶπον! ἀνέκραξε μετὰ παιδρᾶς ὑπερηφανίας. Ὅθι ἦναι θαυμάσιον, καὶ λίαν ἀρμόζον εἰς νεκρὸν ἀξιωματικόν. Γνωρίζω καλῶς ὅτι παλαιὰ τις ρωσικὴ πρόληψις ἀντίκειται εἰς τὰ εἶδη ταῦτα τῶν δώρων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε. Πηγαίνετε νὰ μοὶ φέρετε τὸ κόσμημα. Πηγαίνετε.

Ἐβέρον τὸ κόσμημα εἰς αὐτήν, αἱ σύμβουλοι δὲ αὐτῆς ἀνέκραξαν ἁμοφώνως:

— Εἶναι θαυμάσιον, κυρία! Τοιαῦτα ὅμως κοσμήματα οὐδέποτε χαρίζονται, οὐδέποτε. Πῶς συνελάθετε τοιαύτην παράδοξον ἰδέαν;

Ἡ ἀγαθὴ γράϊα μήτηρ ἐδίδοταξεν. Ἦτο μᾶλλον ἀναποράσιτος ἢ πρίν. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ περισσότερον εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἠσθάνετο νὰ κάμῃ εὐχάριστον ἐκπληξίαν εἰς τὸν υἱὸν τῆς.

— Δὲν πρέπει νὰ γίνωνται τοιαῦτα

δῶρα, δὲν πρέπει νὰ γίνωνται τοιαῦτα δῶρα, ἐπανελαμβάνεν. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι καθαρά τρέλλα. Καὶ ἂν τὸ δῶρον τοῦτο κῶχαρίσται τὸν Ἀλεξάνδρου;

Τὸ δῶρον τοῦτο ἦτο ἱερὰ κληρονομία, ἀνερχομένη εἰς τὴν τρίτην ἢ τετάρτην γενεάν, κατὰ τὸν θελκτικὸν μυθολόγον Παυλώφ, παρὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνομεν τὰς κυριωτέρας λεπτομερείας τῆς ἱστορίας ταύτης. Τὸ κόσμημα τοῦτο, ὅπερ ὑπὸ πυρῶδ' οὐρανὸν ἐπεξεργάσθη θερμότατος καλλιτέχνης, ἀφιερῶτο εἰς τὴν ἐκδίκασιν.

Τὸ κόσμημα τοῦτο ἦτο ὁ δῆμιος τῶν χριστιανῶν, τὸ εὐνοούμενον παίγιον τῶν βέλιδων καὶ τῶν ἐμυρῶν τῆς Ἀνατολῆς, τὸ πολυτιμώτερον κόσμημα Ἀσιανῆς ζώνης. Τὸ κόσμημα τοῦτο ἦτο... *γιαταγαρίον!*

Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἔρμος, ἡ εἰς πεπολιτισμένην χώραν μετήμφασμένη, ἡ καλουμένη Ῥωσσία, διατέμνεται ὑπὸ ποταμῶν, ὁμοίων πρὸς τὰς τροφοδοτῆδας φλεβὰς γίγαντος. Ἐκ τῶν ποταμῶν τούτων, οἱ μὲν ἐξαφανίζονται ἔρποντες ἐν ταῖς στέππαις, δίκην πλατέων ὄρεων, οἱ ἄλλοι ἀφρίζουσι καὶ πλημμυροῦσιν, ὡς χειμάρροι.

Εἰς τῶν ποικιλικωτέρων εἶναι ἡ Ὠραία Ῥιμραία (Κπακομπάα Μέμπ'), ῥέουσα ἐν τῷ κυβερνήτῳ τῆς Τούλας, ἀπὸ τοῦ βορειοανατολικοῦ πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν μέρος.

Ἀναπηδᾷ ἐκ τῆς γῆς, δίκην φλογὸς ἤφαιστείου, ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Βογοδόροσκ, ἐπεκτείνει τὴν κοίτην τῆς ἐν τῷ τοῦ Ἐρρεμῶφ, καὶ εἰς οὐκ ὀλίγου κτηρράκτας θρυνομένη χύνεται ἐπὶ πέλους εἰς τὴν εὐρείαν κοίτην τοῦ Δόν. Ὅπου ὁ ποταμὸς οὗτος κάμπτεται σχηματίζων τόξον, οἱ κάτοικοι τοῦ ἱερῶφ διετήρησαν ἀρχαίαν παράδοσιν, ἐξηγοῦσαν τὸ εἰς αὐτὸν δοθέν ὄνομα τῆς Ὠραίας Ῥομφαίως.

ἈΝύκτα τινα, ὁ πλουσιώτερος βογιάρος τοῦ διαμερίσματος Ἱεροσλάβης διήρχετο ἐφ' ἀμάξης τὴν κταρρῆουσαν γέφυραν τοῦ ἱερῶφ. Οἱ ἵπποι του ἀφνίσασαν καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμὸν. Τότε, ὅπως σώσῃ τὸν ἕνα αὐτῶν, δὴ ἰδίως ἠγάπα, ὁ βογιάρος ἔσυρε τὸ ξίφος καὶ ἠθέλησε νὰ κόψῃ τοὺς χαλινούς.

Ἡ Ἀλλὰ σπεύδων ἀνεπιτηδείως ὠλίθησεν εἰς τὸν ποταμὸν.

Πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ὁ ποταμὸς ὑποκύνος καὶ δικογῆς ῥεεὶ μετὰ ταχύτητος ἰδιοτρόπους ἀποταλῶν ἐλιγμοῖς, ὡς ἡ χελιδὼν ἢ ψάφουσα διὰ τῶν πτερύγων τῆς τὰ ὕδατά του, ὅταν αἰσθάνεται ἐπερχομένην τὴν θύελλαν. Τὰ βράα, ὑψηλὰ καὶ εἴρωστα, κίμπτονται ὑπὸ τὸ ῥεῦμα, τὸ βράζον παρὰ τὴν ἀπότομον ὄχλην καὶ θραυόμενον ἀφ' ὠ-

δε: εἰς τὰ στελέχη προαιωνίων δένδρων.

Εἶναι εἰκὼν μελαγχολικὴ ἢ συγνάκις οὐδεὶς ἄλλος βλέπει, ἢ ὁ ἀετὸς ἀναπαυόμενος ἐπὶ τινος ὑψώματος. Ὅπισθεν ὁμοῦ τοῦ λόφου ἡ σκηνὴ μεταβάλλεται. Ὁ ὠδοπόρος ἀνακαλύπτει ἐκτεταμένον ὄριζοντα, πλήρη χωρίων, πεδιάδων καὶ σιστάδων δένδρων, ἀποτελουσῶν ἀμφὶ ἄτρον.

Ἠραϊάν τινα ἐσπέραν τοῦ Ἰουνίου, ἐπὶ τῶν ποιητικῶν ὄχθων, κατὰ τὴν στιγμήν τῶν ἀορίστων καὶ συγκεχυμένων ὀνειροπολήσεων, ὡς ἡ ἐπὶ τοῦ ὑπνώττοντος ποταμοῦ ταλαντευομένη ὀμίχλη, ἐν τῷ μέσῳ κήπου, ἐνθα εἴσομα ἄνθη ἐπλήρουσαν τὸν ἀέρα διὰ τῆς τριψύχου αὐτῶν ὀσμῆς, ὑπὸ σαφειρῶδ' οὐρανόν, ἐκλεκτοτάτη συνδραεῖα ἐκάθητο περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ πατροπαράδοτου τείου.

— Θέλετε ἀκόμη τίτιν, πάτερ μου; εἶπε δ' ἄλιγμᾶς φωνῆς νεανίς ὀρθία ἰσταμένη παρὰ τὴν τράπεζαν.

— Ἀλλὰ, Βεράτσκα, δὲν κατώρθωσα εἴτι νὰ πῶ τοῦτο. Τὸ ἐσαχάρωσες, ὡς πτισάνην ἀθενοῦς παιδίου Ἀπειαντίας ἐλιπορόνκτες νὰ θέσῃς σάχαριν εἰς τὸ κύπελλον τοῦ Ἀνδρέου Σταπάνοβιτσα. Ἰδὲ τον, μόλις κατώρθωσα νὰ βρέξῃ τὰ χεῖρά.

Ἡ Βεράτσκα ἔσπευσε νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν λήθην τῆς. Ἀλλὰ συγχρόνως τὸ εὐμετάβλητον πρόσωπόν τῆς, ὅπερ ἦτο ἀκτινοβόλον καὶ φαιδρὸν, συνωρρωθήθη, ἢ λευκὴ χεὶρ τῆς ἔτρεμεν ὑπὸ νευρικῆς φρικίως, ὅτε προσήνεγκεν ἕτερον κύπελλον εἰς τὸν Ἀνδρέαν Σταπάνοβιτσα.

Οὗτος δὲ τόσῳ ταχέως ὤρμησε πρὸς τὴν περιγίπκασαν, ὥστε μικροῦ ἐδέλεος νὰ ἀτρέψῃ τὸ μετὰ τόσας φροντίδος σαχαρωθὲν τοῦτο τείον. Προσέκλινε, χαιρετίσας διὰ τῆς κεφαλῆς, τοῦ λαίμου, τῶν νώτων, τῶν γονάτων καὶ τῆς χειρὸς. Διεθέσθαι ὅτι δὲν ἤγάπα λίαν τὴν σάχαριν, καὶ ὅτι εἶχε περισσοτέρην τοῦ δέοντος. Εἶτα ἐκάθησε κατὰ τὴν ἐντιμον συνήθειάν του, ἤτοι εἰς τὴν γωνίαν καὶ πρὸς τὰ πλάγια τῆς ἔδρας, κλίνων πρὸς τὸν γαστράνου. Μετὰ νεὰς δὲ αἰτήσεις συγγνώμης, ἀπεράσισεν ἐπὶ τέλους νὰ πῆ τὸ τείον του, ὅπερ εἶχε σχεδὸν ψυχρανθῆ.

Ὁ Ἀνδρέας ἦτο ἐκ τῶν εὐφίων τῆς ἐπαρχίας, οἵτινες ἐπιδιδάσκουσι καὶ διδάδουσι τὰ φλυαρήματα. Οἱ εὐγλωττοὶ λόγοι του ἀπειλοῦντο σχεδὸν ἐκ τῶν φράσεων: ἡ ὑψηλότης σου, τῆς ὑψηλότητός σου, πρὸς τὴν ὑψηλότητά σου. Ὡς ἐκ τούτου, ὁ πρίγγιφ Πευρῆκιν ἐμειδία συγνάκις εἰς τὰς προσκαθαίς τῶν θαυμασίων τούτων φλυαριῶν,



χωρίς όμως και να θεωρήσει εαυτόν υπόχρεον να τὰς ἀκούσῃ.

Ὁ σιμαιοφόρος Ἀλέξανδρος συνωμίλει μετὰ τῆς νεαρᾶς πριγγίπισσης. Ἡ ἀγαθὴ Ναθαλία εὐεργετῆσαι τὸν υἱόν της. Ἡ Βεράτσα εἶδεν τὸ ἐλάχιστον ἐποίει κίνημα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὴν εἰρωνικὴν ἰκανότητά τοῦ πριγγίπισου. Ἀλλὰ λεπτόν τι καὶ πονηρὸν μειδίσμα ἐπλάκνυτο ἐπὶ τῶν χειλέων της. Ὁ ὠρχίος ὑπασιπιστῆς Τσερτοκόνσκις ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἐθεάτο τὸν οὐρανόν, ἐξηπλωμένος ἐν τῷ σκίμποδι μετὰ μεγάλης οὐκειότητος. Οἱ ὑπασπισταὶ εἶναι ἰδίως ἀλαζόνες.

Ὁ συνταγματάρχης Γουροσλώφ, ὄρθιος ἐν μέσῳ τοῦ κύκλου, ἤσυχον παρατηρῶν, ὡς ἄνθρωπος ὅστις γνωρίζει, τὸ γιγταγάνιον, ὅπερ εἶχον φέρει κατ' αἴτησιν τοῦ πριγγίπισου.

— Συγχωρήσατέ μοι μόνον νὰ κάμω μίαν παρατήρησιν, ἴσως παιδαριώδη, — εἶπε, στραφεὶς πρὸς τὴν μητέρα τοῦ σιμαιοφόρου καὶ βίβας πρὸς τὴν πριγγίπισσαν βλέμμα ὑπισχνούμενον λεπτὴν ἀσταιότητα.

— Συνήθως δὲν προσφέρουσι δῶρον κοπτερόν ὄπλον, μάχαιραν, δρέπανον, φακίδα, ἢ φλαβοτομητήριον.

Ἡ ὕλη τοῦ γιγταγάνιου τούτου ἐκαλύπτετο ὑπὸ περισίνου βελούδου, ἐφ' οὗ ἐλαμπόν, κρατούσκει αὐτὸ, τρεῖς πλατεῖαι πλάκες ἐκ χρυσοῦ. Ἡ λαβὴ, ἐκ ραβδωτοῦ ἐλεφαντοκοκκαίου ἐκοσμεῖτο διὰ πολυτίμων λίθων ἀδεξίως γεγλυμμένων, ἀλλὰ περικλεισμένων ἐντὸς πολλῶν κύκλων ἐκ μαργαριτῶν.

Δίον νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πολλοὶ τῶν πολυτίμων τούτων λίθων εἶχον ἀπολέσει τὴν λάμψιν των, ὅτι ἄλλοι ἐξ αὐτῶν εἶχον λιποτακτήσει, καὶ ὅτι οἱ μαργαρίται ἦσαν τεθολωμένοι ἐκ τῆς μακρᾶς χρήσεως. Ἀλλὰ τὸ σύνολον διετήρει ἐτι φαινομένην τινα ἀσιακὴν λαμπρότητα, οὐδεὶς δ' ἠδύνατο ν' ἀμφισβητῇ ὅτι τὸ ὄπλον τούτο, ἐξεληθὲν ἐκ τῶν διασημῶν ὀπλοποιεῖων τῆς Δαμασκοῦ, ἀνῆκε ποτε εἰς τινα στρατιώτην, πασαῖν, βέην, ἢ βαζύρην τῆς Ἀνατολῆς.

Μετὰ τὴν δηκτικὴν ταύτην παρατήρησιν, ὁ πριγγίψ Μουριάκιν ἐβύλισθη ἐν τῷ σκίμποδι, καὶ ζητήσας νέον τσιμπούκιον ἤρξατο ἤρξατο σοβαρόν, ὡς ἀρχαῖος ρωμαῖος ὑπάτος, νὰ καπνίζῃ.

— Ἀλλὰ, ὅτε τὸ ἔδωσα εἰς αὐτόν, ἀπήντησεν ἡ πτωχὴ μήτηρ, ἥς ὁ Γουροσλώφ ἠθέλησε ν' ἀρτυρίσῃ τοὺς διαισιδαίμονα φέροντας, ἐφρόντισα νὰ λάβω παρ' αὐτοῦ χαλκοὺν νόμισμα.

— Δὲν εἶναι τούτο ἀρκετόν, Ναθαλία Στεπανόβνα, παρετήρησεν ὁ πριγγίψ Μουριάκιν, πιέζων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν τήραν τοῦ τσιμπουκίου του. Ἀ-

ξιματικὸς τῆς φρουρᾶς, ὡς εἶναι ὁ υἱός σου, δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ πληρώσῃ εἰς χαλκοὺν νόμισμα.

— Ἡ πατέρα σου, ἀγαπητὸ πάτερ, εἶπεν ἡ ὠρχία Βεράτσα, εἶναι ἀπλὴ ἀσταιότης. Ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, νὰ δῶσῃ τι δῶρον εἰς τὴν γενεθλίαν ἐγγειρίδιον, τούτο ἐμποιεῖ τρόμον.

Τ. ὑποχρῶνως ἡ πριγγίπισσα κατεβέβατε φιλαρκετικῶς εἰς τῶν β. στρώγων τῆς, ζήτησας διὰ τούτου λίαν ἀδεξίως νὰ κρύψῃ τὸ ἐπινοήθην βλέμμα, ὅπερ διακρίθηται ἀπὸ τοῦ συνταγματάρχου εἰς τὸν ὑπασπιστὴν προσελθόντα ἐπὶ τοῦ σιμαιοφόρου.

Ἐἴτα προσηλὸν ὁ εἰς εἶναι νὰ ἐμφυχόσῃ τὴν συνομιλίαν, ὡς φλόριον οἱ κοῦρπια. Ἀλλὰ μόλις ἐκτελοῦσα τὴν γενναίαν ταύτην πράξιν, δι' ὅλην τοῦ δυνατοῦ θελητικῆς, ἐστρέφεται αὐτὴ πρὸς τὸν νεαρόν αὐτῆς γείτονα. Τότε ἀδιακράτῃσα περὶ τῶν ἄλλων, ὧν ἐφκίνατο ληξιμανοῦσα καὶ αὐτῇ τὴν ὑπαρξίν, ἤκρατο τοῦ νέου μετὰ τοσούτου ἐνδιαφέροντος, ὥστε ἦτο εὐκλεῖον νὰ μνησθῆται ἐπὶ τῆς θελατικῆς μορφῆς της τὰς ἀποράσεις καὶ τὰς καταράσεις τοῦ νόου της.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσω ὑμῖν, πριγγίπισσα, ὅτι περιτροπῶ τὰς προλήψεις; εἶπεν ὁ σιμαιοφόρος γεγωνίᾳ τῇ φωνῇ, ὅπως ἀκούσκει πάντες. Ὁ! δὲν θὰ κτωρβίωσῃτε τόσῳ εὐκόλως νὰ κλονίσῃτε τὴν καρδίαν ἀξιωματικῆς φρουρᾶς. Ἀλλ' εἶπέ μοι, μήτέρ μου, δὲν ἦτο ὁ πρόπαππός μου, ὁ ἀρπάσας τὸ γιγταγάνιον τούτο ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ στρατιώτη, ἢ ἄλλου τινος πρὸς μὲ τρεῖς οὐράς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης;

— Ὁ πρόπαππός σου ἤβαν ἦτο εὐκλεῖος ἦρος, ἀπήντησεν ἡ Ναθαλία. Καί τοι τραυματισθῆς καὶ ἰσοπλισθῆς, ἤρπασε τὴν βρεῖαν ταύτην μάχαιραν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Τούρκου, ὅστις ἐπαλλεν αὐτὴν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς του. Ἀνέτρεψε τὸν ἀπιστον, καὶ πηδήσας ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ ἠττηθέντος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ρωσικὸν στρατόπεδον.

— Εἶναι κληρονομικὴ παράδοσις, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἥτις, ἀντὶ νὰ τρομάξῃ τοὺς ἀπογόνους, ἐνθουράσει αὐτοὺς ὅπως ἀκολουθῶσι τὸ καλὸν τούτο παράδειγμα. Καὶ ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ ἀρπαρίσω τὸ τιμητικὸν ζῆφος Σιαρτῆλ τινος τῶν ὀρέων. Τὸ γιγταγάνιον μου θὰ περιβάλλω διὰ νέου βελούδου. Τότε δὲ ἐλπίζω, πριγγίπισσα, ὅτι δὲν θὰ τρομάξῃ βλέπουσα αὐτὸ ὠρχία κυρία.

— Τὸ γιγταγάνιον εἶναι διάσημον, λίαν διάσημον, ὑπερβολικῶς διάσημον, ἐπιθόρισα ὁ ὑπασπιστῆς, βυθίζων τὸν πώγωνα εἰς τὸν πλατὺν μέλανα λαιμοδέτην του. Δύναται τις μάλιστα νὰ

βεβαιώσῃ ὅτι εἶναι ὠραῖον, ἀν' ἐπετρέπετο ἐνώπιον κυριῶν νὰ εἶπῃ ὅτι φονικὸν ὄπλον δύναται νὰ ἦναι ὠραῖον.

Ἀγχι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Τσερτοκόνσκις εἶχε σχεδὸν πάντοτε τηρήσει στωικὴν σιωπὴν, καὶ ὑπεκρίνετο τὴν ψυχραιμίαν διπλωμάτου, ἐξηπλωμένος νοσητῶς ἐπὶ τοῦ σκίμποδος. Ἀλλ' ἡ ἀδιαφορία του αὐτὴ ἦτο προσπεποιημένη. Οἱ ὀφθαλμοὶ του κατεσκόπευον περιέργως τὰς κινήσεις τοῦ σιμαιοφόρου καὶ τὰ βλέμματα τῆς πριγγίπισσης.

Ἡ ματαιοδοξία αὐτοῦ, προσβεβλημένη καὶ βαταυζομένη, ἐπροδίδετο ἐκ τῶν ἀκουσίαν συστύλων τοῦ προσώπου του, ἐκ τῆς ψευδοῦς νοσηλείας του καὶ τῶν ἀθῶν περιποιήσεων, ἃς ἐπεδαψίλευεν ἰδίως εἰς τὸν ἀξίον συνταγματάρχην.

Ἀνεπίδως ἰσχυροῦ κυρίου, δὲν ὁ Τσάρος ὑπερκόσμησε, — ὑπασπιστῆς στρατηγοῦ, πυρπολήσαντος τρεῖς ἢ τέσσαρα χωρία κοζάκων, ὁ ὠρχίος Τσερτοκόνσκις παρυσιάσθη ἐν Πετροπόλει εἰς τὸν πριγγίψ Μουριάκιν, ὅστις τὸν προσεκάλεσε νὰ διέλθῃ τὸν μῆνα τῆς ἀδείας του παρ' αὐτῷ ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς ὠρχίας Ρουμαίας. Ἐκεῖ συνήντηε συχνάκις τὸν συνταγματάρχην Γουροσλώφ, οὗτινος τὸ σύνταγμα ἐστάθμευεν ἐκεῖ πλοσίον. Ἀνεκάλυψεν ἀμείσως τὸ σπουδαῖον πάθος τοῦ ὀλίγου προβεσηκότος τούτου ἦρος πρὸς τὴν πριγγίπισσαν, ἥς ἡ ὠρχιότης, πολλῶ μάλλον τῆς χωρικῆς προικῆς της, τὸν ἐγοήτευεν ὑπερμέτρως. Ἀλλ' ὁ ἀντεραστῆς οὗτος ὀλίγον ἀνησύγει τὸν ὑπασπιστὴν, ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, ἀκάματον στρατιωτικῆν, κομψὸν παγοδρόμον, καὶ ὀμιλοῦντα μετὰ γαλλικῆς εὐχερείας καὶ λεπτότητος.

Ἐν τῇ ἐξοχῇ ἦτο ὁ μόνος τοῦ εἶδους τούτου. Μοναδικὸν δείγμα καλῆς συμπεριφορᾶς τῆς πρωτεύουσας, ἡξίου νὰ καταπλήξῃ τὴν πριγγίπισσαν, ὡς νικητῆς ὅστις, δὲν θέλει νὰ καταχρασθῇ λίαν ταχέως τῶν πλεονεκτημάτων του. Γασκῆνος τοῦ Βορρᾶ, παρίστα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν εἰκνικῶν ἰδιοκτητῶν τὴν ἐνσαρκωμένην, τὴν ἐπίμονον καὶ πείσμανα τιμάν. Ἄν ἐν τινι αἰθαύσῃ, ὁ φλύκρος Ἀνδρέας, ἢ ἄλλος τις κούφος ἐπαρχιώτης, φέρων ἐρυθρὸν λαιμοδέτην, ἐθίγε τὸν ἀγκῶνα, τὸν πῖλον, ἢ τὰ ὑποδήματά του, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραπτον ἐξ ὀργῆς. Αἱ ταπεινότεραι αἰτήσεις συγγνώμης δυσκόλως τὸν ἐκαμπτον. Κατεμέτρει ὑπερφάνως τὸν ἐνοχον ἰπὸ κεφαλῆς ἄγχι ποδῶν, καὶ ὁ ἐνοχος ἐταπεινοῦτο ὑπὸ τὸ ὑπερήφανον τούτο βλέμμα.

Ἐνίοτε ὀμιλῶν περὶ ἀνδρείας, ἔλεγε μετὰ τῆς ἀρελείας πολεμιστοῦ, ὅστις ἔδοκιμάσθη.



— Μὴ πιστεύετε εἰς ἐκεῖνον, ὅστις λέγει ὅτι δὲν φοβείται τὰς σφαῖρας καὶ τὰς βόμβας. Ἄλλ' ἐπίσης μὴ πιττεύετε καὶ εἰς τὴν ἀνανδρίαν. Δὲν δύναται τις νὰ φοβῆται ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, ἐν μέτῳ τῶν συντρόφων του, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ ὅπλου καὶ ἀναπνέων τὴν ὄσμην τῆς πυρίτιδος.

Φεῦ! ἐν τῷ κολοφῶνι τοῦ Θραμβίου του, ὁ μεγαλοπρεπὴς Τσερτοκόνσκη; εἶδε πίπτοντα ἐκ τῶν νεφῶν, ἦλοι ἐκ τῆς Πετροπούλεως, τὸν νέον σκαιοφόρον, καὶ ἡ κατακτητικὴ φαιδρότης του μετεβλήθη εἰς δυστροπίαν συνωμότητος.

Τὴν ἐπιπέραν ἐκείνην εἶ, ἐν αὐτῇ τῇ τραπέζῃ τοῦ τείου, βατανίζόμενος ὑπὸ τῆς ἰδέας τῆς δυστυχίας του, δὲν εὗρεσκεν ἐν τῷ πνεύματί του οὐδεμίαν τῶν ὁραίων ἐκεῖνων κενολογιῶν, αἵτινες σπινθηροβολοῦσιν ἐν τῇ συναναστροφῇ, ὡς τὰ ξύλα ἐν τῇ ἐστία κατὰ τὸ φθινόπωρον.

Ἐν τῇ λύτῃ αὐτοῦ, ἐπαύτατο ἐπὶ τέλους παρατηρῶν τον σκαιοφόρον καὶ τὴν πριγγίπησσαν, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν συνταγματάρχην ἤρξατο διεγούμενος γεγωνυῖα τῇ φωνῇ, λαμβάνων πάντοτε ἀφορμὴν ἐκ τοῦ γιαταγάνιου, πῶς ἐν Κρασνόη ἠγόρασε κυρτὸν ἐγχειρίδιον, ὅπερ εἶχε φέρει ἐκ Καίρου γάλλος στρατηγός. Εἶτα εἰσήλθεν εἰς τὰς μεγαλητέρας λεπτομερείας, ὅπως ἐξηγήσῃ εἰς τοὺς προσηνεῖς ἀκροκτάς του πῶς οἱ Μαμελοῦκοι καὶ οἱ Κερκασοὶ βυθίζουσι τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ ἔδαφος τὸ πυροβόλον στριβίζοντες ἐπὶ τῆς λαβῆς, πυροβολοῦσι μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας. Ἄλλ' οἱ λόγοι του ἐφαίνοντο πράγματι πίπτοντες εἰς τὸ κενόν, ἰντὶ νὰ προσβάλωσι τὸν σκοπόν, ὡς αἱ σφαῖραι τῶν Μαμελοῦκων.

Ἡ πριγγίπησσα οὐδὲλως ἐσκεπτετο περὶ τοῦ γιαταγάνιου. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεδίωκε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς αὐτὴν τὸ ἀνωφελές τοῦ τείου ἐν τῇ ἐξοχῇ. Ζήτημα ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων!

— Γελᾶτε ὅσον θελετε, ἔλεγε ζωκρῶς ὁ νέος. Ἐγὼ ἐπιμένω ὑποστηρίζων ὅτι τὸ τείον εἶναι ἀσήμαντος εὐχαρίστησις τὸ θέρος παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Τὸ τείον εἶναι καλὸν εἰς τὰς πόλεις τὸν χειμῶνα. Πρῶτον, οὐδὲν εἶναι τόσῳ μισητόν, ὡς τὸ τείον ὑπὸ τὸν αἴθριον οὐρανόν. Τὸ φῶς τῶν κηρίων παρέχει αὐτῷ θαυμασίον θέληγητρον. Μόνον μετὰ παράστασιν τινα τοῦ Ἱταλικοῦ θεάτρου, περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτός, ὅταν οἱ θελκτικοὶ δάκτυλοι σας θίγουσι τὰ κόκκαλα κλειδοκυμβάλου τοῦ Ἐράρτ καὶ ἡ χιών πίπτει ἀφθονος ἐξω, τότε μόνον ἠδυνάμην νὰ αἰσθανθῶ τὸ ἀκταμάχητον θέληγητρον τοῦ τείου.

— Τῇ ἀληθείᾳ, παρετήρησεν ἡ πο...

νηρὰ πριγγίπησσα, ἡ ἀπολογία αὐτῆ τοῦ χειμερινοῦ τείου ἤξιζε νὰ στιχομυγηθῇ εἰς ἀλεξανδρινούς, γαλλικοὺς στίχους!

Εἶτα ἤρξατο ἐπαινοῦσα ὑπερβολικῶς τὸ ὑπὸ τὸν αἴθριον οὐρανὸν τείον, παραπονουμένη διὰ τὰς ἐσπερίδας αἵτινες ἀρχίζουσιν ἀκριβῶς καθ' ἡν στιγμὴν ἔχει τις τόσον ὄρεξιν νὰ κοιμηθῇ. Ἐπὶ τέλους κατέκρινε πάσας τὰς συνθεσίας τῆς πρωτεύουσας καὶ ὠμίλησε λίαν ἐνθουσιωδῶς διὰ τὰς ἀφελεῖς ἐνοχλήσεις τῆς ἐξοχῆς.

Ὁ συνταγματάρχης Γουροσλῶφ ἐνόμισεν ὅτι ἦτο κατάλληλος ἡ στιγμὴ, ὅπως ἐπέμειν εἰς τὴν οὐνομιλίαν ὑπὲρ τῆς Βεράτσικας.

— Βεβαίως, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ, τὸ τείον ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι προτιμητέον τοῦ ἐν τῇ αἰθιύσῃ τείου. Οὐδὲν ὅμως ἐκέρδησε διὰ τῆς πολυμῆρας αὐτοῦ ἐπιβεβαιώσεως. Ἐνῶ ἡ ἀργυρότης φωνῆ τῆς πριγγίπησσης ἀνεκίνησε τὰς ἀναμνήσεις τοῦ λυκαυγοῦς, τῶν μεμονωμένων Περιπάτων, τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς, οἱ ὀρθαλοὶ τῆς ἐμειδίῳν πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς φρουρᾶς, ἐν δὲ τῇ διανοίᾳ τῆς συνεστρέφοντο οἱ καλλωπισμοί, οἱ ἀδάμαντες, ὁ στρόβιλος, ἡ ὀρχήστρα τῶν χωρῶν καὶ τὰ θεατρικὰ θεάματα. Ἰδοὺ ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ μαντεύσῃ ὁ συνταγματάρχης.

Ἰσταίῳ δὲ πάντοτε ὀρθιος, ἀκίνητος ὡς φρουρός, τὸ κλητραμένον γιαταγάνιον κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα, ἀγνοῶν τίνι τρόπῳ ν' ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, καὶ ἀναγκαζόμενος νὰ προσποιῆται ὅτι τὸ παρατηρεῖ. Εἶτα ἐξαντλήσας ἅπαντα τὰ μέσα, ὅπως ἐπίδειξῃ ἀμεριμνησίαν, ἐστήριξε τὰς δύο ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔκαμπε τὸ ἀριστερὸν γόνυ, καὶ ἐθώπευε τὸ γένειόν του.

Ἡ ἔλλειψις αὐτῆ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἀντεσταθμίζετο διὰ τῶν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ σταυρῶν κατ' ἐπιρροαίαν, τῶν ἐπισήμων τούτων συμβόλων τῶν ἐν Ῥωσίᾳ εὐγενῶν καρδιῶν. Ἀλλὰ, φεῦ! οὔτε τὸ ὑπὸ τῆς πυρίτιδος κεκαυμένον πρόσωπόν του, οὔτε τὸ στήθος, οὔτινος ἕκαστος σταυρὸς ἐκάλυπτε καὶ ἐν τραῦμα, οὔτε ὁ ὠραῖος βαθμὸς τοῦ συνταγματάρχου ἤξιζεν διὰ τὴν πριγγίπησσαν, ὅσον ἡ εὐχῆς φωνῆ τοῦ σκαιοφόρου.

Αἰσθῆς ὁ Γουροσλῶφ ἐπλησίασε τὸν νέον ἀξιωματικόν.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν αὐτῷ, κατέχω πολὺ τιμὸν περιήπτον, κληρονομίαν τῶν προγόνων μου Στρελιτζῶν.

— Γιαταγάνιον; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ὅχι· τουρκικὸν τσιμβούκιον, ἀπάντησε ψυχρῶς ὁ συνταγματάρχης.

Ἡ πριγγίπησσα ἐμειδίασεν, καὶ ἔ-

πασα ἡ συναναστροφή ἐνόμισεν ὅτι ἔχει καθήκον νὰ καγγάσῃ.

— Ὁμολογήσατε, συνταγματάρχα, ἐπανελάθεν ὁ υἱὸς τῆς Ναθαλίας, ὅτι καίτοι ἀπλοῦς σκαιοφόρος ἔχω τὸ καλλίτερον μέρος τῆς κληρονομίας. Τὸ γιαταγάνιον μου, χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ 1750, εἶναι προφανῶς ἀνώτερον τοῦ τουρκικοῦ τσιμπουκίου σου. Ποῖαν δὲ ἐνδοξὸν ἀνάμνησιν δύναται νὰ ἔχη τὸ τσιμβούκιον τοῦτο;

(Συνέχεια εἰς τὸ προεγχεί.)

ΠΕΡΙ ΙΧΘΥΟΤΡΟΦΙΑΣ

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Ἐμφυχίτιδος τῆς Ἐθ. κτῆς Βιομηχανίας Σαβαττῆν Ἐπιτροπῆς.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐπιτυγχάνεται ἡ γονιμοποίησις τῶν ελευθέρων ὠῶν. Νῦν δὲ ἐξετίσωμεν τίνι τρόπῳ δυνάμεθα νὰ ἐπωάσωμεν καὶ νὰ ἐκκολάψωμεν ταῦτα.

Ἐντὸς πηλίνου σκαφίδιου, ἐσωθεν γανωμένου καὶ φέραντος εἰς ὕψος μ. 0.04 ἀνω τοῦ πυθμένος σειρὰν πηλίνων στριγμάτων, ἔχοντος δὲ μήκος μ. 0,50, πλάτος 0.15 καὶ ὕψος 0.10 (Χημ. Β'), θέτομεν ἐσχάραν (Σχημ. Γ') συγκεκλιμένην ἐξ ὀελίνων βίβλων, ὀλίγον ἀπ' ἄλ-



Σχημ. Β'.



Σχημ. Γ'.

λήλων ἀπεχουσῶν, τὰ ἄκρα τῶν ὁποίων εἶναι καλῶς προσηρμοσμένα ἐντὸς δύο δύο τεμαχίων ξύλων. Ἐπὶ τῆς ἐσχάρας ταύτης θέτομεν μετὰ προσοχῆς τὰ πρὸς ἐκκόλαψιν ὡὰ, καὶ ἀπλοῦμεν αὐτὰ οὕτως ὥστε νὰ θίγωσιν, εἰ δυνατόν, ἀλλήλα (τὸ σκαφίδιον χωρεῖ περὶ τὰ 1,000—1,500 ὡὰ)· μετὰ τοῦτο δὲ πληροῦμεν μετὰ προσοχῆς καὶ βαθμικῶν τὸ σκαφίδιον δι' ὕδατος, λαμβανομένου ὅθεν οἱ γονεῖς τῶν γονιμοποιηθέντων ὠῶν, ἵνα ἡ θερμοκρασία αὐτῶν ἦ κατάλληλος. Τὸ σκαφίδιον τοποθετεῖται εἰς μέρος μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἵνα μὴ διευκολύνηται ἡ ἀνάπτυξις τῶν διατόμων, τῶν ἐπικυνδυνωδεστέρων ἐχθρῶν τῶν ὠῶν· ἀνωθεν δ' αὐτοῦ τίθεται πίθος (ἢ ἕτερον ἀγγεῖον) πλήρες ὕδατος.

1 Τὸ διάγραμμα ταῦτα ὁ Κοκκὶς ἐπιτυχῶς ἐνόμασε τὸ ὠίδιον τῶν ἰχθυοτρόφων.